

EL VENT DINS LA PINEDA

Nicolau Dols

I

Una tassa mig buida, un llit desfet,
un llibre obert damunt el comodí.

Les finestres enlairen draps d'adeu.
El vent tanca les cambres del matí.

El buit ressona encara pels racons.
Les fulles ja cobreixen el camí.

Avui m'ho prendré amb calma, un poc de música,
quatre passes tornant de cap a mi.

II

Passeig per entremig de pins i vent,
capcot, les mans dins les butxaques fredes.

Ara tot és cruixit i esqueix de branques
On tot era remor i cruixit de sedes.

No he escrit res mai que em pugui sobreviure.
No deix res més que el vent dins les pinedes.

No sé on ets, ja està: ja saps què em passa,
sempre em toca la creu de les monedes.

III

T'he vist ran de la via a l'altra andana,
la mirada perduda, displicent.

S'han allunyat les busques del rellotge,
s'ha aturat un vagó davant la gent.

Quin nou camí prendràs? Qui ho sap? Són tants!
Qui besarà la teva veu? Quin vent?

I veig els trens que passen i romanc
ben assegut mirant baixar el torrent.

IV.

I ara sols queden els camins deserts,
la columna de foc en el no-res.

Queden els mapes sense desplegar.
S'esborra el nom d'un rètol desatès.

Tot volta dins un embornal etern.
El món s'engorga en un fondal espès.

I carronyaire el vent tot ho devora,
els vells dolors i la tendror dels plers.

V.

Quaranta dies i quaranta nits
he esperat el retorn del teu alè.

I he vist el torb, el foc, el terratrèmol,
I s'han fus l'esperança, el goig, la fe.

Per quines valls ombrívols habites?
Dins quins amagatalls et plau de ser?

Llavors s'ha alçat un ventijol subtil
com un bri d'herba en un matí serè.

Els articles d'aquest número 5 de la revista *Veus baixes*,
publicats al juny de 2019,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

